

Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Κατερίνα

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος π. Ἱερώνυμε,

Ὁ μακαριστός Ἀθωνίτης Γέρων Θεόκλητος Διονυσιάτης ἔλεγε: «Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομεν τήν ὠραιότεραν Ἐκκλησίαν. Ἡ Ὀρθοδοξία μας ἀποτελεῖ τήν πεμπτουσίαν τοῦ Πνεύματος τῶν Ἑλλήνων Πατέρων. Παγκόσμιος οὐσα ἡ εὐρύτης τῆς Ὀρθοδοξίας, εἰς ἡμᾶς εἶναι γνώριμος ὡς Ἑλληνική, “σάρξ ἐκ τῆς σαρκός μας καί πνεῦμα ἐκ τοῦ πνεύματός μας”.

Τάς εὐχάς μας ἀπαγγέλλομεν εἰς τήν γλῶσσαν πού συνετάγησαν, μέ τόν ἀττικισμόν καί τάς στίξεις.

Τούς ὕμνους μας ψάλλομεν εἰς τά μέτρα τοῦ Πινδάρου.

Τήν Θεολογίαν μας μανθάνομεν εἰς τήν ρητορικὴν ἀπλότητα τῶν Πατέρων.

Τά Εὐαγγέλια, τούς Ἀποστόλους, τούς βίους τῶν Ἁγίων, ἀκούομεν εἰς τήν Ἑλληνικὴν, ὅπως ἀκριβῶς ἐδίδου τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Διανοούμεθα ὡς ὁ Χρυσόστομος. Θεολογοῦμεν ὡς ὁ Γρηγόριος. Δογματίζομεν ὡς ὁ Βασίλειος. Ψάλλομεν ὡς ὁ Ρωμανός. Τά πάντα ὑπέταξαν εἰς μορφάς καί ρυθμούς οἱ Ἕλληνες Πατέρες.

Ἡ διακοσμητικὴ καί ἡ μουσικὴ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπετάγησαν εἰς τόν Βυζαντινόν Ρυθμόν.

Τούς Ναούς μας ἀρωματίζουν οἱ χυμοὶ τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως καί αἰσθητικῆς.

Ἀποκάλυψις, Τέχνη, Διανόησις εἶναι ἡ δεσπόζουσα ἑλληνικὴ Τριλογία εἰς τήν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν μας. Ὁ οἶνος τῆς Χάριτος φυλάσσεται εἰς

άσκούς Ἑλληνικούς. (Καί καταλήγει ὁ Γέρων λέγοντας) χάριν ὀφείλομεν τῷ Θεῷ καί διὰ τήν δωρεάν ταύτην».

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Ἀπό ἱκανοῦ χρόνου ἐπληροφορούμεθα καθημερινῶς ὅτι αὕτη ἡ δωρεά θεωρεῖται πεπαλαιωμένη, σκολιά καί ἄρα χρήζει ἀλλαγῆς καί μεταλλάξεως διὰ τῆς μεταφράσεως. Συχνάκις μετά τῶν εὐλαβεστάτων συνεφημερίων μου ἐμοιράσθημεν τήν ἀγωνίαν διὰ τήν ξενήκουστον συμπεριφορὰν ὀρισμένων Κληρικῶν καί Λαϊκῶν, Πατέρων καί Ἀδελφῶν οἵτινες ἄνευ ἀδείας καί εὐλογίας τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἤρξαντο ἵνα λειτουργῶσι εἰς τήν Δημοτικήν.

Ἀπεφασίσαμεν ὁμοφώνως ὅπως ἀντιπαρερχόμενοι τήν ἀγωνίαν προβῶμεν εἰς τόν ἀγῶνα. Διὰ τοῦτο ἐζητήσαμεν καί ἐλάβομεν ἀσμένως τήν ἔγκρισιν καί εὐλογίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, τοῦ Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος π. Ἱερωνύμου τοῦ Β΄, ὅπως διοργανωθῇ ὑπό τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἡ ἡμερίς αὕτη μέ θέμα: «Γλῶσσα καί Λατρεία – Νοσησιαρχία ἢ μέθεξις;» μέ μόνον στόχον καί ἐπιδίωξιν τήν πληροφόρησιν καί τήν μετά ταπεινώσεως καί ἄνευ ἀκροτήτων παράθεσιν τῆς πιστότητος ἡμῶν εἰς τήν ὀρθότητα τῶν παραδοσιακῶν τρόπων τελέσεως τῆς Θείας Λειτουργίας καί τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, τελετῶν καί Ἀκολουθιῶν.

Ἐνθυμοῦμαι τόν Μακαριστόν Γέροντά μου, τόν ὁποῖον ἅπας ὁ εὐσεβῆς λαός ἀποκαλεῖ «ὁ Χριστόδουλος μας», ὅστις, ὅταν ἤμην λαϊκός, μετέφερε μοι τόν διάλογον, τόν ὁποῖον εἶχεν μετά τοῦ ἀλήστου μνήμης Γέροντος Γερασίμου τοῦ Μικραγιαννανίτου, Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐπιτρέψατέ μοι ἵνα μεταφέρω αὐτόν εἰς τήν ἀγάπην Ὑμῶν αὐτολεξεί: «Γέροντα –τοῦ εἶπεν ὁ Δημητριάδος Χριστόδουλος– σκέπτομαι νά σᾶς ἀναθέσωμεν νά γράψετε μίαν λειτουργίαν εἰς τήν Δημοτικήν διὰ τοῦς Ἐκκλησιασμούς τῶν Σχολείων». Καί ὁ Γέρων τοῦ ἀπήντησε: «Δεσπότη μου ἄσ' τα αὐτά ὅπως εἶναι, διότι κανένας νέος δέν θά ἔλθῃ –ἐάν δέν ἀγαπᾷ τόν Χριστόν μέ τήν καρδιά του– μόνο γιά τήν γλῶσσα, καί θά πέσουμε στήν αἵρεση». Συμφωνῶ κι ἐγώ ἀδελφοί, διότι ἡ ἀμφισημία τῆς δημοτικῆς καί ἡ ἔλλειψις αὐτῆς ὡς πρός τήν ἔκφρασιν τῆς ἀκριβείας τῶν Δογμάτων θά ὀδηγήσῃ εἰς τήν πλάνην.

Κληρικός τις εὐλαβῆς ἐπίσης εἶπεν: «Πάτερ μου, μερικοί τά λάθη

μας καί τίς ἁμαρτίες μας, τά μεταφέρομε ὡς πειραματισμούς στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, δυστυχῶς».

Συμφωνῶ καί πάλιν, ἀδελφοί.

Ἀλλά ἐπειδή τυγχάνω μειρακίσκος ισχνόφωνος, δέν ἤμπορῶ παρά μόνον νά προσεύχωμαι ὀλοφύχως εἰς τόν Πανδερκέτην Τρισάγιον Θεόν, ὅπως λαλήσῃ ἀγαθά εἰς τήν καρδίαν τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου καί τῶν Σεβασμίων Ἀρχιθυτῶν τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οὕτως ὥστε διά τῆς ἰσχυρᾶς των ἀντιστάσεως καί ἀπαντήσεως εἰς τάς ἀλλοτρίους φωνάς καί νεωτερισμούς, μείνωμεν «σταθεροί καί ἐδραῖοι καί μή μετακινούμενοι» ἀπό τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως.

Καί ἰδού, ἀγαθή ἀγγελία, τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ἤστραψεν, καί ἀγαλλίασις περιέλουσεν ἡμᾶς, ὅτι τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἀχθείσης εἰς τό ὕψος τῶν περιστάσεων ὑψώθη ἰσχυρόν ἀνάχωμα ἔναντι τῶν ἀθέσμων μεταφραστικῶν πρωτοβουλιῶν ὡς πρῶτον βῆμα ἀναχαιτίσεως.

Ὅθεν εὐχαριστοῦμεν Ὑμᾶς, Μακαριώτατε Πρόεδρε τοῦ Σώματος τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλά καί εὐγνωμονοῦμεν Ὑμᾶς Σεπτέ Προκαθήμενε καί Ποιμενάρχα ἡμῶν, διότι ὀλοθύμως ἐχορηγήσατε τήν ἄδειαν διά τήν διοργάνωσιν, ὑπό τῆς ἡμετέρας ἐνορίας τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, τῆς Παρούσης Ἡμερίδος, ἔτι δέ καί διά τήν εὐαρέσκεϊαν, ὅπως παραστήτε καί εὐλογήσητε αὐτήν ἐπί τῇ ἐνάρξει.

Ἔτι καί ἔτι παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, ὅπως διά τῆς Ὑμετέρας εἰσηγήσεως τό ὅλον θέμα εἰσαχθῇ ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρός ὀλοτελῆ ἐπίλυσίν του, ἄνευ θυρῶν καί παραθύρων. Γένοιτο!